

D.Tóth Kriszta - Krétavásár

2013 április 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Soha egyik tanáromnak sem voltam a kedvence, pedig volt belőlük sokféle. Szigorú, vicces, vajszív?, vagány, konzervatív, biztató, rideg, kiabálós, halk szavú... Mindegyikkel voltak vitáim, mert, azt hiszem, nem nagyon tudtak hová tenni.

Jó tanuló voltam, de nem az a klasszikus stréber. A szorgalmi feladatot ritkán csináltam meg, a hét végén bulizni jártam, a szünetben pedig nem a következő órára készültem, hanem a folyosón lógtam a többiekkel.

A legnagyobb ajándék, amit a szüleimtől kaptam, hogy megtanítottak tanulni. Élvezni a folyamatot, ahogy az ismeretlenből ismerős, a kérdésből válasz, az éhségből jóllakottság lesz.

Pedagógusok között nőttem föl. Rögtön a lelegején, a születésem utáni három évben a nagyapám – igazi, szikár falusi tanító –, majd pedig a szüleim – papinál sokkal modernebb, renghagyóbb, igazi népszerű tanárebek – építették föl az alapot az életemhez. Szilárd, rendíthetetlen, megbízható, megnyugtató bázist. Olyat, amire nem kell tudatosan támaszkodnom, mert anélkül is ott van. Tiszteletből, nyíltszívűségből, emberségből és tisztességből keverték hozzá a maltert, ami aztán, így harminc-sok évvel később már annyira megkötött, hogy mozdítani nem lehet.

De mégsem ez az igazán fantasztikus bennük. Hanem az, hogy ugyanezt megkapta tőlük még több ezer gyerek, még hozzá önzetlenül, arcpirítóan kevés fizetésért, családi kötelék nélkül. A nagyapám, az anyám és az apám már rég nem tanítanak, de a mai napig emlegetik őket az iskolában. Anyu temetésére buszokkal jöttek Kaposvárról a diákok... Óriási, kisírt szemű, lüktető szívű kört alkottak a sír körül. A sírkertlátogatók azt találgatták, vajon melyik nagyember hunyt el. Nem is sejtették, hogy a legeslegnagyobb, mind közül. A volt tanítványoktól a mai napig kapok rendszeresen üzeneteket – és emlékeket.

Azt hiszem, a legtöbben csak felnőt fejjel döbbenünk rá, hogy a tanáraink elkísérnek minket a halálunkig. Hogy ott vannak a bőrünk alatt, a kötőszövetünkben, a csontjainkban, a gerincünk csigolyái között, a szívünkben, a lelkünkben.

Ha lehunyom a szemem, a mai napig látom Joli nénit, aki megtanított írni-olvasni. Éva nénit, aki olyan szigorú volt, hogy ha mégis elmosolyodott, egy hónapra való jókedvet injekciózott az osztályba. Pellion tanár urat, aki viccesen azt tanácsolta, hogy vigyek magammal fényképezőgépet, amikor felvételizni megyek az ELTE-re, mert hogy nem jutok el oda többé, az biztos (aztán t?le kaptam a legnagyobb gratulációt, amikor mégis fölvettem). Vajay tanárn?t, aki szerelmesen lángoló arccal olvasott föl nekünk József Attilát, az érettségi banketten pedig félrehívott, és megesketett, hogy írással fogok foglalkozni, ha nagy leszek... Mindannyian ott vannak bennem, viszem ?ket magammal tovább. Adok bel?lük a gyerekeimnek is, és közben örömmel látom, hogy van már neki is ilyen élménye. Hiszen Szilvi néni egyetlen félév után ott van Lola minden kerekített bet?jében, minden tisztán cseng? énekhangjában, minden döntésében, minden felszabadult nevetésében.

Valami nagyon elromlott ott, ahol nem ?k a legfontosabb emberek. Ahol a pedagógusok megbecsülése csupán ígéretekb?l áll. Ahol a hónap végén már csak kiflire és margarinra futja nekik. Ahol azt üzenik, hogy ha elfogy a kréta, ballagjanak el a boltba és vegyenek ?k újat. Elvégre a tanításhoz szükséges szemléltet? anyagokat is ?k készítik otthon... saját kartonpapírból és szabadid?b?l.

Abban reménykedem, hogy majd a gyerekeink talán máshogy csinálják. Jobban. Tisztességesebben. Méltóbban

D.Tóth Kriszta - shoptext

Ajánló